

malt poolt. Ta olli maia ehhitamise jures tõle olnud ja wigga sanud pu läbbi, mis temma selga langenud; nüüd ta olli hoi- mane maas, et tohter ei teadnud, mis temmast jääb. Kristohw istus temma kõr- was ja pani temmale külma wette kastetud nartsud pea ümber. Kadrina nuttis temma ees. Kristohw ütles Kadrinale kurwast süddamest: „Oh pallu sinna agga; ei olle ühtegi hädda ni suur, et ei wõiks lahkuda, kui agga saab palwet tehtud.“ Kadrina katsus palluda, agga olli temmal wägga raske; sest süddame tunnistus olli jõudo ja lotust nõdraks teinud. „Minna ei olle Jõsan- dat kuulnud, sepärrast ei ja Temma mindki kuulda.“ — Oh uskмата inimene! olled sinna ka tuhhatkorda tämmamata ja tuim olnud, Jõsanda armastus ja töõsidos jääb ikka sesamma, tulle agga, sirtuta käed Temma wasto wälja, pallu andeks; on sinno pat kül suur, Summala arm on siiski surem. Ütled sinna rõhutatud süddamega: „Jõsand,

oh olle mulle armoline, ma ollen nõdder“; siis wastab Temma: „Sulle saab kül minno armust, sest mo wäggi saab nõdruse sees täit wõimust.“ Kadrina ei sanud palluda, waid üksnes öhkada; agga Jõsand kuleb ka öhkamisi. „Se on nuhtluseks meie patto wõlla eest“, kaebas temma. „Kas tead weel, Kristohw, kuidas ikka ütlesime: oh, polle karta, meie kätte tö aitab meie lapsi ennem kui Jõsanda õnnistamine?“

Kristohw ei wastanud sannagi, agga Klaus teggi silmad lahti ja nikkutas peaga tasjaste; ta olli ärkanud ja Kadrina wiim- silt sannust arre sanud. Kadrina, täis rõmo, et ta alles ellas, hüdis: „Oh Summal ja Jõsand, kui wägga tahhan sind tämmada!“ — Jah tämmada meie mõistame ememine, kui omma risti kanda. Kadrina olleks sest heal meel lahti sanud. Klaus piddi terweks, ja keik wanna wiisi peäle jäma. Agga Klaus wangutas pead ja näitis taewa pole üllesse. „Si“, ütles Kadrina nuttes, „ma tahhan